

deaux). Tako sem pisal iz sledečega razloga. Francozi sami izgovarjajo vse končne soglasnike, če se naslednja beseda začne s samoglasnikom ali z nemim **h**; torej jih moramo tudi mi izgovarjati vsaj ondi, kjer je z njimi tesno zvezan kak samoglasnik, tedaj v genit. in ostalih sklonih; po takem bi bilo v genit.: Subirúza, Bordóza. V nomin. bi smeli ostati pri okršeni obliki: Subirú, Bordó; vendar ako smemo reči: Cicerón, Katón za lat. Cicero, Cato, smemo tudi reči Subirúz, Bordóz za franc. Subirú, Bordó; in to storiti je toliko pametneje, ker sicer bi bila prevelika zmešnjava za navadne bralce, ko bi se soglasnik pisal v genit. in ostalih sklonih, v nomin. pa ne. (Tudi pri besedi *Paris* se pri nas končni soglasnik izgovarja v nom.: *Pariz*.)

Od tega pravila gledé končnega soglasnika sem odstopil pri nenaglašeni končnici **es**, ki sem jo pri vseh besedah izpuščal. Na primer: Lurd, genit. Lurda (*Lourdes*); Tárba, genit. Tárba (*Tarbes*); Demár, genit. Demárja (*Desmares*). — Tako sem tudi pri nekterih besedah pustil končni **d**; na primer: Rulánd (*Rouland*) Fúld (*Fould*).

Nosne **e**, **a** in **o**, naj so pisani kakor koli v francoščini, pisal sem **en**, **an**, **on**, ali pred **b** in **p**: **em**, **am**, **om**; — tako je adjek. *Mompeljérski* iz besede *Montpellier*. — Kdor se vendar hoče spakovati nad francoskimi nosniki, slobodno mu.

Narodne biblioteke 3. zvezek je ravno kar prišel na svetlo; obseza tretje bukvice „Kranjske Čbelice“. Kdor še nima „Kranjske Čbelice“, preskrbi si jo zdaj lahko za male novce. Podpirajmo rodoljubno podjetje Krajčeveo, katero nam obeta slovensko književnost pomnožiti še z marsikatero lepo knjigo!

V pariškem Salonu se prične 1. maja običajna razstava slik, ki vzbuja vsako leto največjo pozornost vseh umetniških krogov. Kakor se nam poroča iz Pariza, udeležilo se je bode (kakor navadno) lepo število slovanskih umetnikov in tudi naš slovenski slikar g. Jurij Šubic razstavi podobo z imenom „*Avant la chasse*“ (pred lovom). Predmet je vzeta iz Normandije. Kmetški mož se pripravljaja na lov, a poprej pazljivo preiskuje svojo puško, stoječ v sobi pred odprtimi vrati, skozi katere se vlivajo solnčni žarki v sobo. — O zanimljivi tej razstavi nam je obljubljen daljše poročilo za „Ljublj. Zvon“; danes le še toliko omenjamo, da je bila udeležitev ogromna: okoli deset tisoč slik je bilo oglašanih, a odbor je postopal jako rigorozno in vzprejel samo katic 3000 števil, med katerimi bode pač prvokrat tudi umotvor slovenskega uma!

Jurčičev Tugomer v českem prevodu. Tugomer ni v vsakem obziru dovršena tragedija, a kljubu temu ima neoceniteljno literarno vrednost in pokojni Josip Jurčič je rekel sam o neki priliki pisatelju teh vrstic, da je — čeravno ga ne smatra za najboljši spis svoj — nanj vendar ponosen. In res, ni ga v naši literaturi spisa, ki bi na čitatelja napravil tak globok vtis, ko Jurčičev Tugomer, v katerem se nam tako živo pred oči stavi nemška lokavost, neiskrenost in verolomnost. Ker je to poslednji večji pesniški spis iz peresa nenadomestljivega nam Jurčiča, mogel bi se imenovati njegovo „labodsko petje“, kajti v njem nam živo slika občutke svojega, v politični borbi za pravice slovenskega naroda in njegovega jezika ranjenega srca.

Našemu čitateljstvu dobro znani česki prelagatelj slovenskih del, g. Jos. Penížek, storil je tedaj gotovo veliko uslugo literaturi svojega naroda, da

jo je obogatil s prevodom Tugomera, ki je izšel v XI. zvezku zbirke „Slovanské divadlo“, katero izdaja v Jičinu L a d. S e h n a l. Prevod, katerega je gospod pisatelj posvetil „spominu neutrudljivega borilca za slovanska prava, Josipa Jurčiča“, odlikuje se po gladkem jeziku, po svoji točnosti v primerjevanji z originalom in po pravilnosti oblike. Že v prevodu Preširnovih pesnij smo imeli priliko opazovati, kako ima gosp. J. Penížek po polnem v oblasti česki jezik in kako se skrbno ogiba vsake prisiljenosti in nenaravnosti, vsakega neudomačenega izraza, kakeršnih v českih prevodih — osobito iz slovanskih literatur — sem ter tja kar mrgoli; a kako kljubu temu izvrstno tolmači original v besedah in obliki; pri prevodu Tugomera podal nam je o tem zopet sijajnih dokazov, tako, da mu moremo o njem le iz polnega srca čestitati.

Na konci knjige podaje g. J. Penížek kratko posnet životopis Jurčičev in oceno Tugomera in iz opomnje njegove posnemamo, da nas utegne razveseliti tudi s prevodom kacega beletrističnega spisa Jurčičevega, ako najde založnika. Prav iz srca želimo, da bi se to zgodilo.

Tugomer se dobiva v knjigarni dr. Grégra in Ferd. Dattla v Pragi po 65 kr. in vsacemu prijatelju slovanske književnosti toplo priporočamo, da si ga omisli.

I. H.

Vikentij V. Makušev †. Štirinajstega marcija je umrl nagloma še le 45letni Vikentij Makušev, redni profesor literatur slovanskih na vseučilišči v Varšavi. Pred dvajsetimi leti je končal izvrstno vseučiliške nauke v St. Peterburgu, kjer se je pod vodstvom N. J. Sreznjevskega bavil posebno s slavistiko. Dolgo časa potem je živel na tujem, nekoliko kot diplomatični uradnik v Dobrovniku, nekoliko pa tudi kot preiskovalec arhivov italskih z ozirom na zgodovino slovansko. L. 1871. je bil poklican na univerzo varšavsko. — Pisal je mnogo o zgodovini slovanskih književnostij, da, celo dijak je sestavil že knjigo o najstarejši zgodovini slovanski, posebno gledé notranjih razmer. Ko je bival v Dobrovniku, preiskoval je pridno tamkajšnje arhive in pisal razprave o dobrovniških pisateljih, o zadunavskih Slovanih, o razmerah Dobrovnika k Rusiji. Materijal, katerega je dolgo let zbiral v Italiji, začel je pozneje izdajati v *Monumenta historica Slavorum meridionalium*. Izšla sta teh spomenikov do zdaj dva dela. Svoje spise je prijavljal v „Varšavskih universitetskih izveštijah“, v varšavskem „Rusk. filologič. Věstnikê“ in v „Filologičeskih zapiskah“ voroneških in po drugih zbornikih ruskih. Pisal je med drugim o starejšem slovstvu bolgarskem, o staropoljski in staročeski književnosti, o Poljski XVI. stoletja, o Slovencih in raznih drugih predmetih. Spisi, kateri spadajo bolj v jezikoslovno področje, so se mu navadno ponesrečili in se morajo le oprezno porabljati: mož je bil bolj zgodovinar nego jezikoslovec. Vender je ž njim ugrabila smrt pridnega delavca na obširnem in le malo gojenem polji slavistike. Š.

„Ljubljanski Zvon“

izhaja po 4 pole obsežen v veliki osmerki po jeden pot na mesec v zvezkih ter stoji: za vse leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 30 kr., za četrt leta 1 gld. 15 kr.

Za vse neavstrijske dežele po 5 gld., za dijake po 4 gld. na leto.

Založniki: dr. I. Tavčar in drugovi. — Za uredništvo odgovoren: **Fr. Levec**.
Uredništvo: v Novih ulicah 5. — **Upravništvo**: na Marije Terezije cesti 5.

Tiska „Národna Tiskarna“ v Ljubljani.